

PERIÒDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & DIBUXXAT
 DONARÀ AL MENOE UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

Miró

ANGEL GUIMERA.

La lira vibra en sas mans
 llensant mil notas sonoras,
 ara suaus y embriagadoras,
 ara vivas y brillants.

L' exèrcit catalanista
 lo conta en lo primer lloch:
 en lo fondo tot es foch;
 en la forma un gran artista.

EN NOM DE LA LLEY.

(DE P. VÉRON.)

Y en efecte; 'l secretari del comissari de policia
 va entrar en lo despaig del seu superior.

—Senyor comissari,—li va dir—hi ha un sub-
 jecte que desitja parlar ab vosté.

—Estich ocupadíssim; rébil en nom mèu.

—No ho vol, senyor comissari. Diu que 'l seu
 negoci no 'l pot coneixe ningú més que vosté.

—Llavors fássil entrar.—

Y 'l desconegut va ser introduhit.

Era un d' aquestos homes qual cédula acos-
 tuma á dir:

Nas ordinari, ulls ordinaris, boca ordinaria,
 aspecte ordinari...

En fi, las sèvas primeras paraulas acabaren de
 posar en evidència que era ordinari per tots con-
 ceptes.

—Senyor comissari,—va dir—jo soch casat.

—Molt bè.

—Y la mèva dòna m' enganya.

—¡Molt bè!

Aquest *molt bè*, pronunciat discretament, no
 va deixar de sorprendre al pobre home, que va
 obrir uns ulls com unas taronjas.

—¡Ah!—va exclamar lo comissari adonánten,
 —quan hi dit *molt bè*, ja haurá comprés vosté
 que enrahonava maquinalment. Representant de
 la ley y casat com vosté, tinch pèl matrimoni do-
 ble respecte; com á comissari y com á marit.
 Fássim lo favor d' explicar-se; l' escolto ab aten-
 ció.—

Aquestas frasses van confortar una mica al
 nostre héroe, que després d' assentarse en la ca-
 dira que 'l comissari li indicava, va continuar:

—Com ja hi tingut l' honor de dirli, pues, á mí
 se m' está enganyant.

—Crech que d' aquest honor no n' estará gayre
 satisfet,—va murmurar lo comissari fent la ria-
 lleta y colocantse 'ls lentes.

Decididament lo representant de la ley estava
 de broma.

—¡Cóm hauria pogut jo pensar, senyor comis-
 sari, que una dòna ab qui m' havia casat per
 amor, una dòna sense fortuna, una dòna á qui he
 fet felissa...!

—Aquestes son las que mès....
 —¡Oh! ¡y ab quí!
 —Ab un amich de vosté ¿oy?
 —¿Cóm ho sab?
 —Es la costum: sempre passa aixís.
 —Sí senyor, sí; ab un dels mèus amichs, lo mès antich de tots... un home que casi bè 'm deu tot lo qu' es.....
 —Senyor mèu; jo no 'm faig ilusions respecte als homes ni respecte las cosas. Per lo tant, tots los sèus comentaris son perfectament inútils. Vaji al gra, perque porto pressa. Son tants y tant variats los negocis que duch entre mans, que no 'm queda ni un minut per dedicarlo á la familia. Li suplico, pues, que sigui bréu.—
 Lo pobre home va aixugarse 'l front.
 —Estich convenut, senyor comissari, de que si jo tot sol sorprendia als culpables, faria una desgracia.
 —¿Quina es la professió de vosté?
 —Apotecari de primera classe.
 —¿Tè alguna proba de... de... la cosa?
 —Aquesta carta... tingui, entérissen.
 —¡Bravo! ¿una cita?
 —Per avuy á las quatre.
 —¿Y qué vol fer vosté?
 —Fer constar lo delicté oficialment.
 —¡Ah! ¿y per xó 'm vè á buscar?
 —Si senyor.
 —¿Ja ho ha ben reflexionat?
 —¿Cóm?
 —Sí; ja ha pesat las conseqüencias del seu pas? D' aquesta manera priva la retirada de la seva senyora: verificada la sorpresa, tota reconciliació es impossible.....
 —¿Qué? ¿se li figura á vosté que soch capás d' admetre altra cop á aquesta poca pena?
 —¡Devegadas! ¡hi ha homes que...!
 —¡Li juro!
 —¡Bueno, bueno, bueno! ¿Tè vosté las midas ben presas? Perque ja compendrà que no puch perdre 'l temps seguint una pista falsa: ja li he dit que no 'm queda ni un moment per consagrarlo á la...
 —¡Me sembla que ab aquesta carta!...
 —¿Vol dir? No l' he llegida tota...
 —Llegéixila, llegéixila: 'l seu amant... ¡oh! ¡l' infame!...
 —¿A qui ho díu aixó? ¿á n' ell ó á n' ella?
 —A tots dos.
 —Llavors digui 'ls infames.
 —La carta avisa á n' ella qu' ell l' esperarà á las quatre á la fonda del *Cisne*...
 —¡Sí, ja sè! La tal fonda no gosa de massa bona reputació.
 —Quarto número 13.
 —Bè; ab aixó basta... y si vosté persisteix en la seva resolució...
 —¡Si hi persisteixo...!
 —Conformes, pues. A las tres y quaranta vuyt minuts espèrim dintre d' un cotxe que tingui las cortinetas tiradas, en la cantonada del carrer mateix. Tingui present: á las tres y quaranta vuyt... ¡Vaya una ocurrencia, escullir lo millor del día per...
 —¡Cóm qu' es l' hora que jo estich mès ocupat y ella ho sab!...
 —Te rahò... Hasta luego, pues. Quan sorti d' aquí, fassi 'l favor de donar lo nom al secretari.
 —Es veritat; me 'n havia distret... Jo 'm dich...
 —¡Al secretari, al secretari! Estich massa ocupat.—

A l' hora convinguda 'l representant de la ley y 'l marit burlat se troban en lo lloch indicat.

—No convè que 'l cotxe arribi fins á las portas de la fonda,— diu lo comissari;—lo ruído podria despertar sospitas y... fassi 'l favor de baixar. ¿Ha dit quarto 13?

—Sí: la carta es prou expressiva...

—Entrarém sense dir res á ningú; si 'ns impeixen deixen passar, ja 'm daré á coneixe...

—Endavant: segueixo y callo.

—Sobre tot, quan siguem dalt y en lo moment terrible, cap-violencia per part de vosté...

—Li prometo contenirme.

—Es que... vaja... jo ja sè cóm son los marits. Juran que tindrán calma y després quan hi son... Ja comprench que 'l pas li ha de fer efecte á vosté; pero la magestat de la justicia no 'm permet comportar escenas que...

—Li asseguro formalment que 'm sabré contenir.—

Cinch minuts després pujavan las escalas de la fonda; ningú 'ls havia vist: la cosa anava al pé.

—Es aquí,—va dir baixet lo comissari llegint los números pintats sobre las portas, —núm. 13... ¿n' está ben segur?

—Si senyor: la carta ja...

—Basta: está bè.—

Y alsant la véu, va exclamar:

—¡En nom de la ley, obríu!—

Al interior van ressonar dos crits.

—¡Hi son, hi son!—murmurá 'l marit enganyat.

—Pero no obran.—

Y torná per segon cop:

—¡En nom de la ley...!

—¡Oh! ¡jo no 'm puch aguantar mès!—cridá 'l marit, enfonzant la porta ab un violent esforç d' espatllas.

—¡Cóm! ¡aquesta es la calma que m' ha promès!—

Lo marit va ficarse á dins: de repent llensá un crit:

—¡Aquesta no es la mèva dona!—

Lo comissari 'n llensá un altre:

—¡Ja ho crech!... ¡si es la mèva...!

Mentres tant lo pobre marit tornava á llegir la famosa carta:

—¡Ah! ¡m' he equivocat! ¡Aquell animal fa uns números tant mal fets! Hi llegit 13 en lloch de 18...!

A. MARCH.

HISTORIA DE UN DOCUMENT DE CRÉDIT.

ÉPOCA DEL 1880 AL 1886.

Vaig neixe com tot fill de ma rassa, tant blanch y consistent com desitjavan los que havian de ser mos pares adoptius, arribant á ser, ab lo temps, mès que fill, esclau de varia gent. Un cop vaig tréure 'ls ulls al món ab altres germanets mèus de igual edat, varen trasportarnos ab carro á una casa 'hont, després de pintarnos de varios colors, nos varen lligar un á un, trasladantnos á una casa del carrer Ample.

Un cop allí, després de marcarnos á tots com si fossem presidaris, varen tenir lo mal cor de tallarnos un tros del individuo pèl cantó que 'ns havian enganxat.

En tal estat, un capellá va donar dos cents cinquanta duros per poderme adquirir com si fos jo

de la rassa negra. ¡Ell sí que ho era ab aquell vestit de escarabat! Aixó sí, un cop instalat á casa seva, 'm tractava ab igual carinyo que á la majordona; vaig viure ab ell per espay de dos anys á *tuti pler*, consignant tant sols que cada dotze mesos s' entretenían á treure una part de mon pobre cos ab gran satisfacció dels que ho feyan y ab gréu dolor per ma part; pero, francament, lo que més me disgustava de viure ab ells (apart de las mèvas ideas) era tenir que aguantar la capa cada cop que 'm treyan de la celda per ferme quatre caricias. Quan un dematí va venir un senyor que li deyan mossen Jaume (encar que no era capellá) y va emportarse'm ab gran contento del que fins llavors havia sigut mon protector. ¡Ell que deya que tant m' estimava! ¡Quín desengany!

Custodiat per dit senyor, vaig arribar á una casa del carrer de Avinyó, la qual, més que de gent conforme, semblava casa de bojós.

Al arribar allá 'm varen rebre ab molta alegria. 'S veyá que tenían molt d' afecte á varios individuos de la mèva familia. ¡Ansia vaig pensar aquí estarás com á ca'l sogre! Pero vaig equivocarme, ja que mossen Jaume va entregarme á un senyor que per mal nom li dihen *la senyora Pepa* y aquest me doná tot seguit á *la Dida*. ¡Mare de Déu santíssima vaig pensar! ¿una dida ab calsas? ¡aquesta sí qu' es fresca!

Y quan esperava que 's tragués la grossa, 's tréu una cartera y un llápis, me pren la filiació com si 'm tingués de treure la cédula, me aconduheix ab molt carinyo junt ab varios altres germanets mèus y cap al carrer falta gent.

Després de molt caminar varem arribar á una gran casa del Passeig de Gracia. Allí un senyor molt ben acomodat, va tenir lo capritxo de volernos adoptar per fills. ¡Alló sí que era una casa de debó! ¡Ab quin cuydado 'ns tractavan! Cada dematí venían lo senyor y la senyora (que es per cert molt caya) á fernos una visita. Aquestas finezas van prolongarse per l' espay de un any y mitj; després las visitas ja eran menos afectuosas y més de tart en tart.

Jo estava trist perque sentía dir al senyor que no eram tant bons com antes y que tots junts eram la seva desgracia.

Quan vels'hi aquí que un día, dich mal una nit, es á dir una matinata, pues eran ja tres quarts de quinze y l' amo no 's trobava encare á casa, sento trucar. Obran y era ell, entrant ab gran precipitació al nostre quarto. Nos tréu del llit, nos rebat per terra y exclama ab la rabia d' un candidat que no surt elegit:—«¡Al altre món donaréu compte á Déu del crim que vaig á cometre!».

Un estrépit horrorós donava á entendre que 'l senyor se havia foradat lo tupí puig caygué aprop méu empastifantme ab la seva sanch y deixantme fet un *Eccé homo*. Quan al poch temps van compareixe 'l jutje, 'l sereno y altres autoritats nocturnas per averiguar lo succehit lo primer (molt tafaner per cert pues tot ho regirava) va tréure de dintre las butxacas del mort la següent carta:

«No culpín á ningú de la mèva mort. De 139 á 40 van 99 enters: sobre 100 colonials fa una diferencia de 49,500 duros es á dir una fortuna: me mato per no veure la miseria cebarse en la mèva familia

Albert.»

Totas las furias del infern no miran ab tal fe-

resa com ho feya tota aquella gent, me cullan y en vista de que per la bruticia que m' impregnava no podía tornar al mercat (per vendre'm com un esclau) van determinar posarme entre quatre llistons detrás de un vidre per recort de tant trist aconteixement, colocantme ab molt mala intenció en lloch que no es gayre prudent anomenar.

¡Lo que va de ayer á hoy!

ARTURO Y QUIMET.

NOVEDATS.—LO FILL DEL REY, tragedia en tres actes y en vers de D. Angel Guimerá.—Cultivador intel·ligent de la tragedia, género que avuy no conta ja gayres entusiastas, D. Angel Guimerá, ab sa darrera producció *Lo fill del rey*, estrenada en lo Teatro de Novedats, ha afegit un nou llorer á sa corona de poeta.

L' assumpto de l' obra es nou y bèn trobat. Gontrán, rey de l' edat mitja, que, havent perdut á un fill, criatura encare, en una incursió de un rey enemich al seu palau, lo retroba alguns anys després en la persona de son propi juglar, qu' era la burla de la còrt; los amors del fill del rey invassor y del propi juglar envers la mateixa dona, neboda del rey Gontrán; la sublevació del poble, resolt á no regoneixe á un juglar per príncep y hereu de la corona, y 'l sacrifici que aquest fa de sa existencia, suicidantse á impuls de la desesperació, son los elements que constituheixen l' última tragedia del Sr. Guimerá.

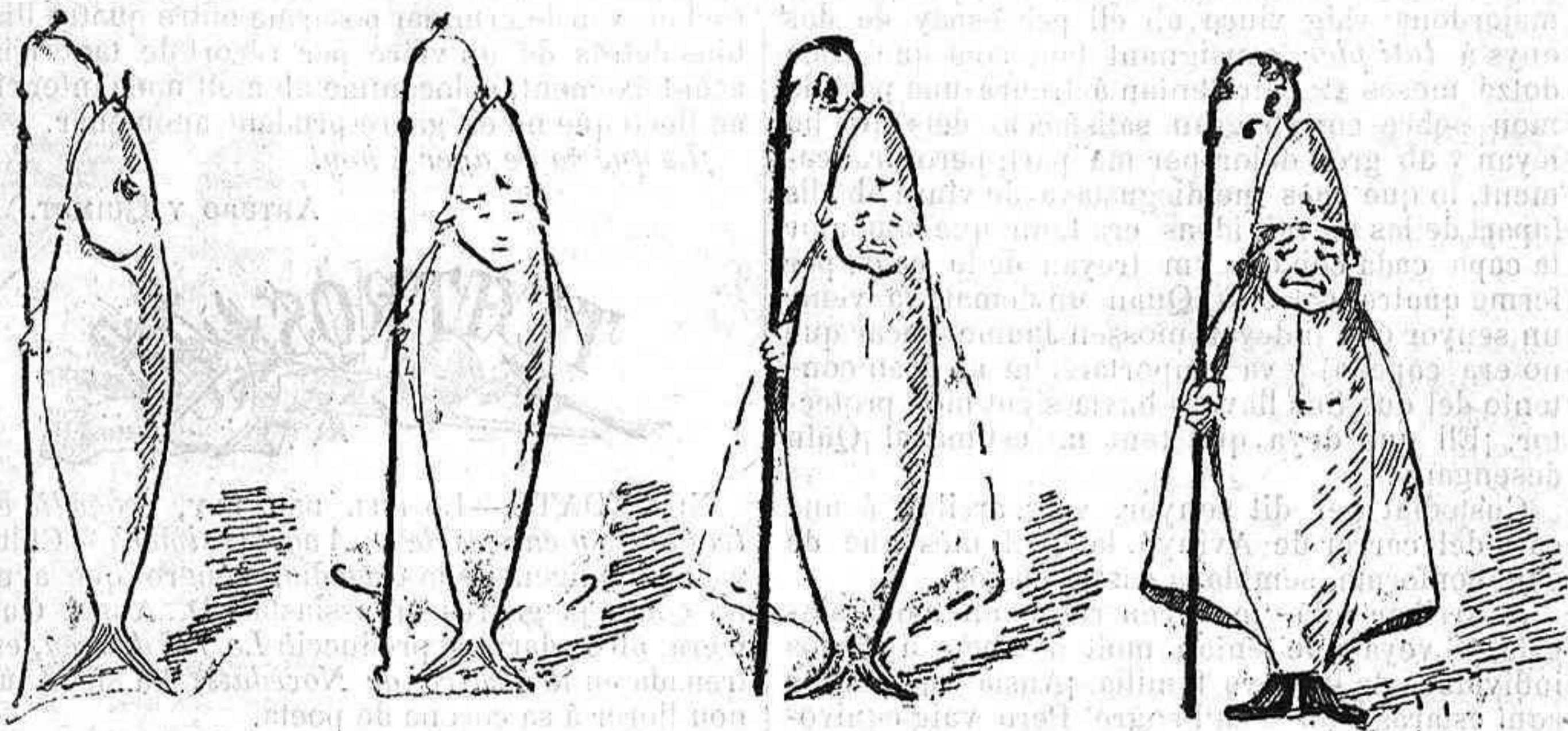
Dos ó tres situacions de gran alé dramátich, principalment la del final del acte segon, acreditan que 'l poeta sent las taulas; y 'l llenguatje, posat en boca dels personatjes, sempre elevat, vigorós y poétich de bona lley, desprovehit de conceptes lirichs y abundant en hermosos pensaments y atrevidas imatjes, recorda al mestre en gay saber, legítim guanyador de distincions y premis en los certámens de la literatura catalana.

Aquestas bonas qualitats predominan de un modo absolut en *Lo fill del rey*, que per altra part se ressent, en certs passatjes, de alguna inexperiencia escénica. La acció no está conduhida sempre ab la deguda seguretat, essent injustificadas certas entradas y sortidas dels personatjes: los caràcters bèn indicats, no tenen empero tot lo relléu necessari per lluhir com deurían, en la contrastada lluyta de las passions á que dona lloch l' argument; y fins lo mateix llenguatje, treball hermós de un poeta inspirat, careix devegadas de la flexibilitat d' expressió y de matisos qu' exigeix tota producció destinada á la escena.

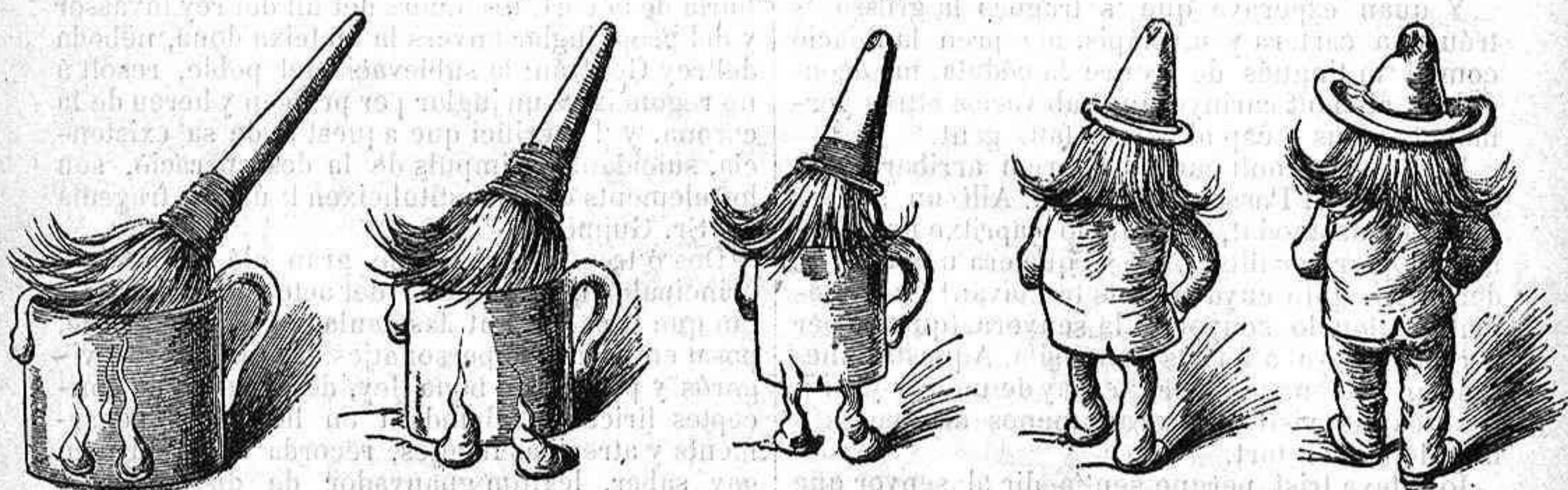
Nos limitém á fer aquestas objeccions, sense particularisar los passatjes de l' obra que las inspiren, creguts que al clar talent del autor, que desde la *Gala Placidia* al *Fill del Rey* ha donat un gran pas en sa carrera de autor dramátich, no li passarán desapercibudas y en la esperansa de que sabrá apreciarlas, aixís com lo bon desitj que las inspira.

De tots modos l' obra ha obtingut y continúa obtenint un gran éxit y aixó es molt significatiu tractantse de un género, avuy poch menos que desterrat de l' escena per l' indiferencia de la massa del públich. Qui sab encertar un assumpto tant interessant y troba dintre d' aquest assumpto

METAMÓRFOSIS.

De primer no es més que un peix,
després vá modificantse,
y al últim resulta un bisbe
qu' está... com lo peix al aygua.

Si Dèu, un dia, de res
vá ferne la creació,
aquí d' un pot y un pinzell
se 'n arriba á fe un pintó.

situacions tant dramáticas com las capitals de *Lo fill del rey*, y qui ab tanta prodigalitat de vigor y fibra poética logra expressarse, mereix l' aplauso y las felicitacions de tots los amants de la literatura.

En la interpretació sobressortiren la Sra. Mena y 'l Sr. Tutau, que ab tot y no ser sa figura arrogant la més propia per interpretar lo paper de un joglar esguerrat, tingué arranchs de primer ordre, sobre tot en las escenas de sentiment. Los senyors Borrás, Martí, Capdevila, Nieto, Llibre y Esteve estigueren bè dintre de sos respectius papers.

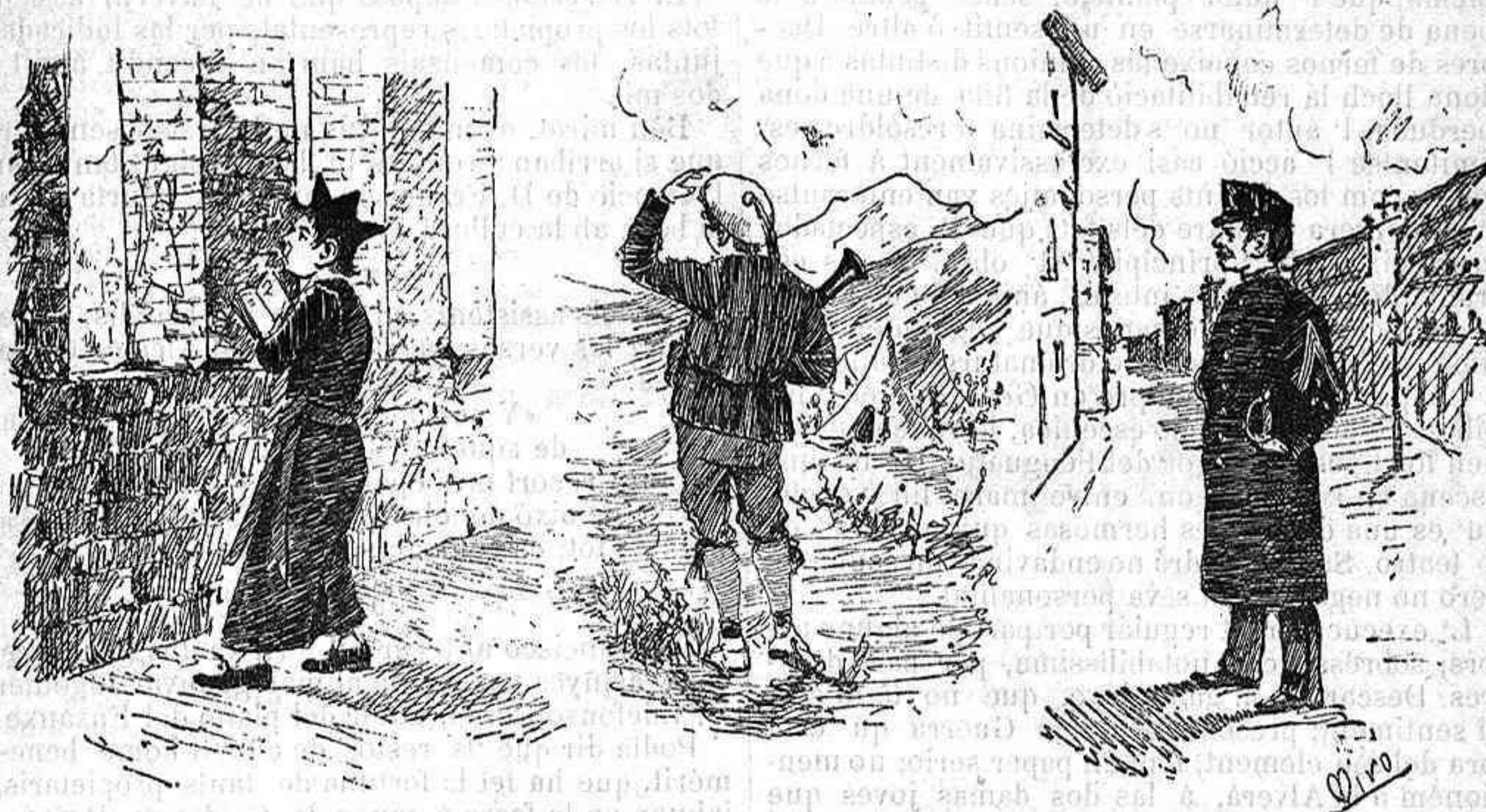
ROMEÀ.—LA JUSTICIA DEL ABAT, drama en tres actes y en vers de D. Joseph Martí y Folguera.—Si haguessem de resumir en pocas paraulas lo judici que 'ns mereix aquesta producció, diriam: «Es un drama qual argument sembla tratat per un noy y qual versificació sembla escrita per un mestre.»

Tot lo que aquell tè de pueril y escàs de novetat, tè la versificació de fácil y flúida; flúida sobre tot.

Se tracta del fill de un noble, enamorat de las gracias d' una pagesa, que resideix dintre de la jurisdicció de Poblet, y en la impossibilitat aquell de satisfacer sos desitjos amorosos, simula un robo en la casa d' ella, valentse dels seus criats y abusa del honor de la noya. L' abat de Poblet, encarregat de fer justicia, quan tè prés al noble, se veu cohibit pèl remordiment, ja qu' ell mateix en la seva joventut havia comés un delictes semblant y ab qui? precisament ab la mare de la noya deshonrada. Aixó dona lloch á una lluyta, més ingeniosa que verdadera, més poética que real, y 'l noble llibertí s' escapa de anar á la forca casantse ab la víctima del seu abús per exigencia del Abat. Tal es la quinta essencia del assumpto del drama.

Respecte de son desarrollo, podríam dir qu' en lo final del acte primer hi reina alguna confusió: qu' en l' acte segon lo llech Fra Lluch, al sospitar la

L' ART DE FER CARRERA.

Als déu anys, vá sè escolá,
als vint carlista... hasta allá,
als trenta 's va presentá
y... aquí 'l tenen capitá.

LO PROBLEMA DE LA VIDA.

Neix un nen. ¿Qui pot preveure
lo camí que seguirá?
Si eleva las sèvas miras,
será un xicotet com cal,
un bon pare de familia,
un ciudadá respectat
y un vell tranquil y simpátich;
en cambi, si va pèl fanch,
será un murri de set solas,

un jove desgangalat,
un pare sense camisa,
y un vell pobre y mort de fam.

¡Mares las que teniu fills!
si 'ls voléu encaminar,
compréulos aquesta ESQUELLA
y déulos aquest mirall.

culpabilitat del jove, inicia un camí per fer un bon acte de drama, si aquest tendís a posar en joch lo descobriment del culpable, lo qual se verifica sense que l' espectador se 'n enteri, y en fi, que 'l desenllás es més cómodo pèl autor que satisfactori pèl públich, ja que 'l cambi de resolució del jove noble, á impuls de las reflexions del pare prior, se verifica fora de l' escena.

Apart d' aixó, hi ha en l' obra, com hem dit, parlaments brillants y algunas escenas escrites ab sorprendent facilitat, que arrancan los aplausos del públich.

Los actors acertats. Lo Sr. Bonaplata molt bè, sobretot en los trossos de poesia descriptiva y en quant al Sr. Fontova féu un frare llech acabat.

PRINCIPAL.—GEORGINA, *drama en quatre actes de Sardou*.—Mès que un drama es un problema, que l' autor planteja, sense pendre's la pena de determinar-se en un sentit ó altre. Després de fernos coneixe las opinions distintas á que dona lloch la rehabilitació de la filla de una dona perduda, l' autor no 's determina á resoldre res, limitantse l' acció casi exclusivament á fernos veure com los distints personatjes van enterantse l' un darrera del altre dels fets que l' espectador ja coneix desde 'l principi de l' obra. No es estrany, donchs, que l' interés, ánima de tota acció dramática, siga poch menos que negatiu en l' última producció del célebre dramaturgo francés.

Lo que s' admira sempre en *Georgina*, es l' habilitat de la combinació escénica, lo relleu que tenen los tipos y 'l vigor del llenguatge. Hi ha una escena en l' acte segon, entre mare, fill y oncle, qu' es una de las més hermosas qu' hem vist en lo teatro. Sardou podrá no endavinar un assumpto; pero no nega may la seva personalitat.

L' execució molt regular per part de alguns actors; sobressalient, notabilíssima, per part d' altres. Descartém al galan jove, que no tèn ni cor, ni sentiment; prescindim de la Guerra qu' está fora del seu element, fent un paper serio; no mencioném á la Alverá, á las dos damas joves que compliren regularment, y cenyimnos á la Tubau, que tèn moments de verdadera identificació ab lo personatge que representa y sobretot á n' en Mata que demostra ser un actor de la gran escola de Romea, de l' escola de la naturalitat, de la discreció y de l' art verdader. Duptém que avuy cap més actor espanyol puga igualarlo en lo paper que representa, en lo qual se coloca al nivell de las primeras figuras del teatro francés é italiá. Confessém la veritat, en Mata va donarnos una sorpresa agradabilíssima... havíam sentit parlar bé d' ell á personas intel·ligents; pero la fama no havia tocat lo bombo en son obsequi y vacilavam. Avuy lo coneixém y no podrém ja olvidarlo.

N. N. N.

LAS DOS SUORS.

Un pobre jove finia
per lo vici atropellat,
fret suor son cos cubría
y ell baix, molt baix, repetía:
—Malehit lo vici malvat.

Content l' obrer treballava
y de suor un llagrimall
front avall li rodolava,
y ell alt, molt alt pregonava:
—¡Benhit mil cops lo treball!

Y es que Dèu don' per memoria
del bé ó mal de aquesta vida
pèl vici suor malehida,
pèl treball suor de gloria.

CRISTÓFOL CRISPÍN.

Dissapte, gran dinar donat en lo Continental en honor y gloria de D. Francisco.

Van organisar-lo las juntas de propietaris de la

dreta y de l' esquerra, del centro y de Santa Madrona.

El *Barcelonès* suposa que de haverhi assistit tots los propietaris representats per las indicadas juntas, los comensals haurían ascendit á mil ó dos mil.

Bèn mirat, es millor que no hi assistissen. Perque si arriban á reunir-se hi, hauría sigut tant gran l' emoció de D. Francisco, que no s' hauría trobat la boca ab la cullera.

Un dels assistents, al iniciar los brindis, va recordar los versos que diu lo rey al Alcalde de Zalamea:

«Y vos, alcalde perpétuo
de aquella villa os quedad.»

¡Quín recort més oportú!...

Perque aixó de obsequiar á D. Francisco, després de tot, es comedia, comedia, comedia...

D. Francisco al tocarli 'l torn va dirigir un recort carinyós y solemne al malaguanyat ingenier D. Ildefonso Cerdá, autor del plano del Ensanche.

Podía dir que 'ls restos de aquell home benemérit, que ha fet la fortuna de tants propietaris, jahuen en la fossa comuna de Caldas de Besaya, ahont va morir honrat y pobre.

D. Francisco tracta d' erigirli un monument.

O més bèn dit: tracta de dedicarli una primera pedra.

L' altre día van agafar á un jove que 's dedicava á timar sellos. Ofería plassas d' escribent, demanant que se li enviés un sello per contestar á las personas que li escribissen sollicitantlas. L' home 's quedava 'ls sellos, y si algún anava á casa seva á saber la resposta, á pretext de que tenia que copiar fullas de paper sellat li demanava una fiança de 50 pessetas.

Y está clar, la majoria deya:—Si jo tingués 50 pessetas ja no copiaría fullas.

Es de notar que aquest jove tan aprofitat, seguía la carrera eclesiástica.

Are vés qui no 'l feya esperar á acabar la carrera, per dedicarse á enganyar impunement al pròxim.

Benefici: dilluns lo celebra 'l laboriós actor del *Teatro Romea*, Sr. Muns, ab lo drama *Los dos sargentos*. Pendrà part en la funció la seva nena Clemencia.

Una bona noticia teatral.

S' ha posat en ensaig en lo *Teatro de Novedats* una pessa en un acte de nostre ben volgut company C. Gumá, titulada *Gos y gat*.

Per avuy no 'ls dich res més.

Diu *El Diluvi*:

«Lo cedro que en 1869 va plantarse en la Plassa de la Universitat, per simbolisar l' arbre de la llibertat, ha mort.»

Are bè; ni 'l cedro que ha mort era tal arbre de la llibertat, ni l' havían plantat en 1869.

Lo que va plantarse, poch després de la Revolució de Setembre, en presència de D. Ramón Nouvilas y demès autoritats fou un roure, que morí poch anys després.

Lo cedro va ser plantat molt més tart, arrencantse per ferli lloch la podrida soca del roure primitiu y va ferse sense cerimonia, simplement per omplir un vuit.

Sembla impossible que un periódich tan liberal com *El Diluvio*, no estiga enterat de aquets fets que pertanyen á la historia local contemporánea.

Del carrer de Pelayo n' han desaparecut los plátanos, plantants' hi en cambi acacias.

Un lector de l' *ESQUELLA* 'm demana que proposi al Ajuntament, que s' arrenquin tot seguit las acacias y s' hi plantin xiprers y desmays.

Per honrar á las victimas que puga produhir lo carril de Sarriá.

A propòsit del tenor Sr. Biorksten, que quan canta sembla que no gosi á aixecá 'l cap, vaig sentir lo següent diálech.

—Aquest tenor m' agrada extraordinariament.

—¿Y aixó?

—Té un aire molt aristocrátich.

—Es veritat: mira si es aristócrata, que quan canta sols ho fá pels senyors de las butacas.

A las personas que l' altra dia van menjar tunyina fresca comprada á la Boqueria, 'ls va passar com si s' envenenessin.

¿Y qué han fet las autoritats?

Res que jo sápig.

Francament, als venedors de una tunyina tan fresca, 'ls haurian hagut de donar una tunyina ben calenta.

A un jovenet corrido, á qui, si bé 'l seu pare l' hi permet lo luxu de apendre 'l piano, 'l fa anar en cambi molt curt de butxaca, li pregunta un amich:

—Ramonet ¿quina clau te costa més d' agafar?

¿La de Sol ó la de Fa?

A lo qual respon l' interpelat:

—Ni l' una ni l' altra: la que 'm costa més de agafar, es la de la caixa del gueto.

Lo de sempre.

L' arquebisbe de Tarragona condemna en una pastoral las representacions del drama sacro *La Passió y mort de Nostre Senyor Jesucrist*.

A primers del sigle, 's guanyavan no sè quantas indulgencias anantlo á veure; en cambi 'ls prelats del dia 'l condemnan.

Jo ja ho veig: avants no estava tant desenvololat com are l' esperit de competencia.

Los capellans de avuy diuhen:—Lo dia que al teatro 's fa la *Passió*, no tenim gent á las iglesias. Donchs fora la *Passió* que 'ns fá mal á la botiga.

La pastoral del arquebisbe de Tarragona está dirigida á los católicos de veras.

La distinció no pot ser més justa.

¡N' hi ha tants de per riure!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Gra-má-ti-ca*.

2. ID. 2.ª—*Ca-mi-na-da*.

3. ENDAVINALLA.—*La A*.

4. MUDANSA.—*Valencia-Palencia*.

5. ROMBO.—
C
G A T
G O R R A
C A R D O N A
T R O N A
A N A
A

6. CONVERSA.—*Call-Déu*.

7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Evaristo*.

8. GEROFLÍCH.—*Las unsas de perruca son escassas*.

XARADAS.

I.

Tres-hu-tres que aquí veyéu,
quarta-dos al que dirá,
més prompte lo *Total* mèu
qu' es un poble catalá;
digué lo Sr. Romeu
á sos fills per fe'ls pensá:
Per més detalls; coneixéu
en *Hu-dos*? l' hi van criá.

CIUTADÀ PACO.

II.

—¿Vols *primera-dos*?
—*Tercera!*
—*Tersa* ¿vols *prima-segona*?
Donchs si *tersa-hu-dos plural*,
te faré ser tot per forsa.

A. KIN FÓ.

SINONIMIA.

La *Tot* ha fet escudella
per ella y pèl sèu marit,
y li ha feta tant *tot* ella,
que no li ha fet pas profit.

N. DE TAP D' AMPOLLA.

ANAGRAMA.

—¿Que hi fa molta *tot* á *Tot*?
—L' últim mot que has nomenat
¿qu' es?
—De Murcia una ciutat.
—Jo no hi he estat may, xicot.

DOS DE BEN AIXERITS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
4 5 3 4 5 3 2.—Un aucell.
2 3 4 8 3 5.—Nom de home.
6 2 4 7 8.— » » »
8 2 4 2.—Una bestia.
3 5 6.—Un licor.
3 7.—Nota musical.
2.—Lletra.

UN BUROT.

CONVERSA.

—Tú Pep ¿que has vist lo Emilio?
—¿Lo taberner?
—Sí.
—No l' he vist perque es á fora.
—¿Ahont es?
—A... búscaho entre tots dos ho havém dit.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

TERS DE SÍLABAS.

• • •
• • •
• • •

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—
Segona: prenda de vestir.—Tercera: nom de dona.

ANTONINO.

PEUS DE BROT.

LA BAYADERA.

Encarnació del amor,
voluptuosa y encisera,
se gronxa com la palmera
y balla qu' es un primor.

L' home més seré pert l' esma
mirant son cos com... Però
no convé parlar d' aixó,
que ara som á la Quaresma.

TRENCA-CLOSCAS.

BUROT-PÓ.

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas
lo nom de un poble de Catalunya.

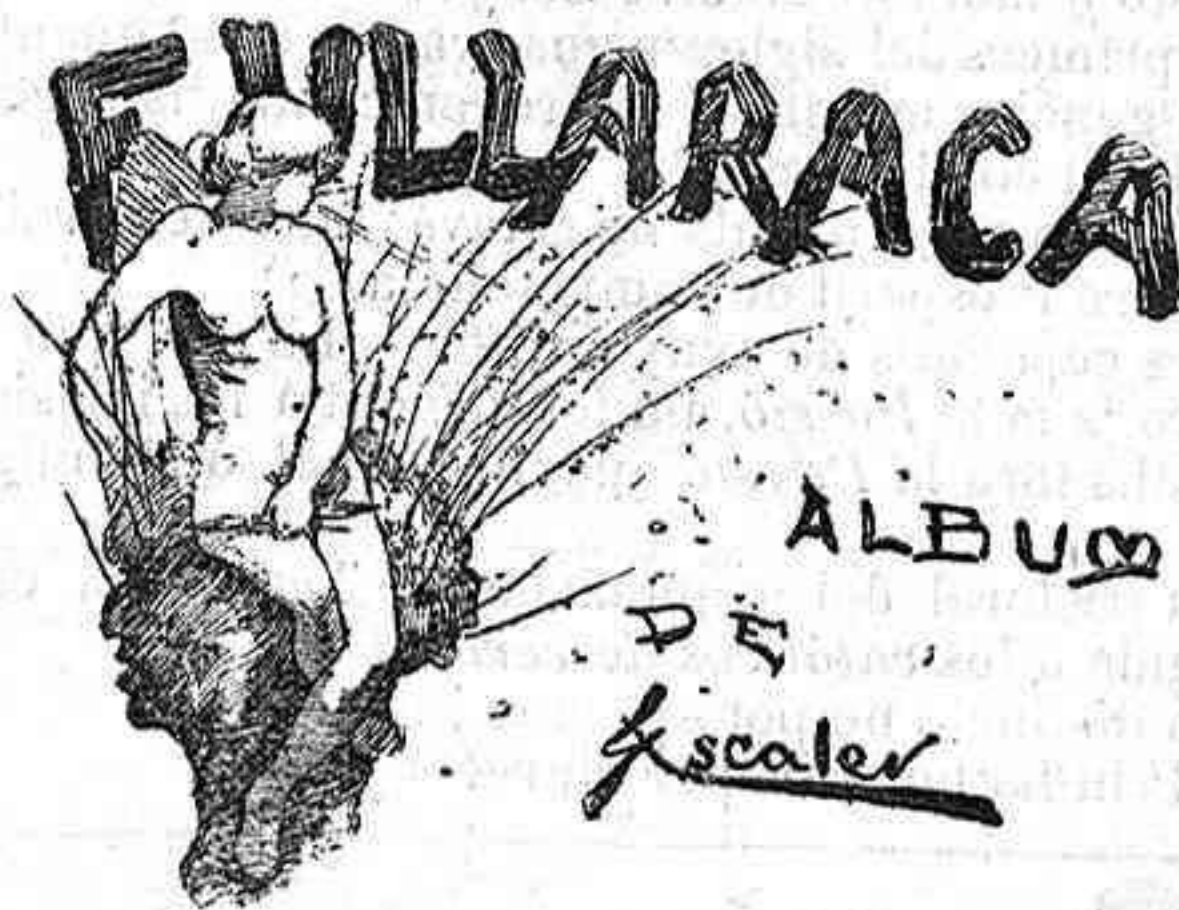
DOS GERMANS.

GEROGLÍFICH.

×
INITA
EEOO

IN
II
TAN

Sió (A) NAS LLARCH.

Surt un quadern cada mes. Constará de 12 quaderns
tota la obra al preu de **un ral** cada un.
Se ven en totas las librerías y kioscos de Barcelona.
Als corresponsals de la Campana otorgarém lo descuento
de costum.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.